vereniging van
letselschade advocaten.

verenging van
letselschade advocaten

secretariaat:
postbus 21
3940 AA Doorn

0343 420 412
secretariaat@lsa.nl
www.lsa.nl

kvk: 40536580

Aan de leden van de Vaste Commissie
voor Justitie en Veiligheid

per e-mail: cie.jv@tweedekamer.nl

Datum: 20 oktober 2026

Betreft: commissiedebat Slachtofferbeleid 12 november 2026 – regulering belangenbehartiging bij letselschade

Geachte leden van de vaste commissie voor Justitie en Veiligheid,

Op 12 november 2026 vindt het commissiedebat Slachtofferbeleid plaats. Met het oog daarop vraagt de Vereniging van Letselschade Advocaten (LSA)[1] uw dringende aandacht voor de kwaliteit van de professionele belangenbehartiging van letselschadeslachtoffers.

In haar beleidsreactie van 3 juli 2026 op het WODC-rapport *De belangenbehartiger bij letselschade* kiest de staatssecretaris niet voor beroepsregulering. Zij zet in op versterking van de zelfregulering, verbetering van de informatievoorziening aan slachtoffers en benutting van bestaande handhavingsmogelijkheden. Ook wil zij geen nader onderzoek doen naar het breed gedragen voorstel om in artikel 6:96 BW een deskundigheidsvereiste op te nemen. De LSA acht deze inzet onvoldoende.

De bescherming van letselschadeslachtoffers mag niet afhankelijk blijven van vrijwillige zelfregulering en correctie achteraf. Er moet een wettelijke, beroepsneutrale ondergrens komen voor iedereen die beroepsmatig letselschadeslachtoffers bijstaat.

Slachtoffers kunnen kwaliteit vooraf nauwelijks beoordelen

Iedereen kan zich in Nederland belangenbehartiger of letselschadespecialist noemen. Er gelden geen algemene wettelijke eisen aan opleiding, deskundigheid, ervaring, betrouwbaarheid, financiële transparantie of onafhankelijk toezicht.

Dat is moeilijk te verenigen met de kwetsbare positie van letselschadeslachtoffers. Zij moeten vaak kort na een ongeval of medische fout een belangenbehartiger kiezen, terwijl de juridische, medische en financiële gevolgen nog niet zijn te overzien. Zij kunnen nauwelijks beoordelen of degene die zich als specialist presenteert werkelijk over de benodigde deskundigheid beschikt, redelijke financiële afspraken maakt en onder onafhankelijk toezicht of tuchtrecht valt.

[1] De LSA is de Vereniging van Letselschade Advocaten, opgericht op 7 juni 1989. De LSA is de specialisatieverenigingen voor advocaten werkzaam binnen het rechtsgebied van de letselschade. Sinds 2013 draagt de LSA het keurmerk specialisatieverenigingen van de Nederlandse Orde van Advocaten. De LSA heeft 400 leden die dagelijks in de letselschadepraktijk werken en verplicht jaarlijks minstens 500 uur aan letselschadezaken besteden. De LSA heeft, met leden die zowel slachtoffers als aansprakelijk gestelde partijen bijstaan, inzicht in de letselschadepraktijk. De dagelijkse praktijkervaring van haar leden geeft een goed beeld van de wijze waarop deze letselpraktijk daadwerkelijk functioneert. Zie: https://lsa.nl/.

vereniging van
letselschade advocaten.

verenging van
letselschade advocaten

secretariaat:
postbus 21
3940 AA Doorn

0343 420 412
secretariaat@lsa.nl
www.lsa.nl

kvk: 40536580

De gevolgen van onvoldoende deskundige belangenbehartiging kunnen groot en soms onherstelbaar zijn. Relevant bewijs kan verloren gaan, schade kan onvoldoende worden onderzocht en onderbouwd en de schaderegeling kan jarenlang worden vertraagd.

Betere voorlichting is nuttig, maar voorkomt niet dat een slachtoffer terechtkomt bij een belangenbehartiger die zich overtuigend presenteert, maar niet aan basale kwaliteitseisen voldoet. Zeker niet nu kennis en expertise niet centraal staan in de zoekresultaten van online zoekmachines, maar naar de achtergrond verdwijnen door advertenties en betaalde links. Keuzevrijheid is pas werkelijke keuzevrijheid als iedere beschikbare keuze ten minste verantwoord is.

De ontbrekende aantallen zijn inmiddels zichtbaar geworden

Het WODC-rapport beschrijft ernstige praktijken, waaronder misleidende reclame en werving, ondermaatse dienstverlening, het opkloppen van schade, dubbel declareren, het betalen voor dossiers en gedragingen die kunnen neigen naar fraude en verduistering.

De WODC-onderzoekers concludeerden dat zij niet konden vaststellen dat de schaal van het probleem zodanig was dat een ingrijpend instrument als titelbescherming proportioneel zou zijn. Zij stelden dus niet vast dat het probleem beperkt was, maar beschikten over onvoldoende gegevens om de omvang ervan te bepalen.

De staatssecretaris gebruikt dit gebrek aan cijfers als belangrijk argument om van regulering af te zien. Inmiddels is echter rechtspraak gepubliceerd die een ander licht werpt op de potentiële omvang van de problematiek.

Uit het arrest van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 9 juni 2026, ECLI:NL:GHARL:2026:3729, blijkt dat binnen de daarin besproken letselschadepraktijk ongeveer 1.800 dossiers in behandeling waren. In een ander arrest van hetzelfde hof van 28 juli 2026, ECLI:NL:GHARL:2026:4946, staat dat een verzekeraar haar besluit tot beëindiging van de samenwerking met drie letselschadebureaus baseerde op twintig tot dertig onderzochte dossiers. Bij elk van de drie bureaus waren tekortkomingen geconstateerd. Volgens het hof vertoonden die tekortkomingen in veel dossiers overeenkomsten en betroffen zij de essentie van de behandeling en de kennis en kunde van een belangenbehartiger in letselschadezaken. De twintig tot dertig onderzochte dossiers vormden slechts een beperkt deel van de dossiers die bij deze verzekeraar bekend waren. De betrokken bureaus behandelden daarnaast dossiers met andere verzekeraars. Uit alleen al deze twee uitspraken blijkt daarmee dat de daarin besproken praktijken een orde van grootte van duizenden slachtoffers bijstonden.

Daarmee is niet gezegd dat in al deze dossiers tekortkomingen zijn vastgesteld. De uitspraken maken wel duidelijk dat kwaliteitsproblemen binnen dergelijke praktijken potentieel duizenden slachtoffers raken. Het betreft bovendien slechts twee voorbeelden uit de gepubliceerde rechtspraak. Niet ieder kwaliteitsprobleem leidt tot een procedure en niet iedere uitspraak wordt gepubliceerd.

Waar de WODC-onderzoekers in 2024 nog moesten constateren dat zij de omvang van het probleem niet konden vaststellen, laat de inmiddels gepubliceerde rechtspraak zien dat de potentiële schaal aanzienlijk is. Een belangrijk argument om regulering niet proportioneel te achten, is daarmee achterhaald. De proportionaliteitsafweging moet opnieuw worden gemaakt.

vereniging van
letselschade advocaten.

vereniging van
letselschade advocaten

secretariaat:
postbus 21
3940 AA Doorn

0343 420 412
secretariaat@lsa.nl
www.lsa.nl

kvk: 40536580

Correctie achteraf is geen kwaliteitsstelsel

De recente rechtspraak laat zien dat verzekeraars en rechters onder omstandigheden kunnen ingrijpen. Dat gebeurt echter pas nadat tekortkomingen zijn gesignaleerd en een conflict is ontstaan. Het slachtoffer kan dan al lange tijd met de gevolgen van ondermaatse belangenbehartiging zijn geconfronteerd.

De bescherming van slachtoffers wordt bovendien afhankelijk van de bereidheid van een individuele verzekeraar om dossiers te onderzoeken en maatregelen te treffen. Vervolgens moet de rechter per geval beoordelen of die maatregelen gerechtvaardigd zijn. Een verzekeraar kan een poortwachters-functie vervullen, maar behoort niet zelfstandig de kwaliteitsnorm voor de gehele markt te bepalen. Bovendien is voor een verzekeraar in beginsel alleen zichtbaar wat de belangenbehartiger met de verzekeraar deelt. Ondermaatse advisering, misleidende beloftes, het opkloppen van schadeposten of dubieuze financiële verplichtingen die aan slachtoffers worden opgelegd[2] zijn voor verzekeraars veelal niet te achterhalen, laat staan in een civielrechtelijke zaak te bewijzen.

De drempel om op te treden tegen de eigen belangenbehartiger is hoog. Een slachtoffer moet zich allereerst bewust worden van de misstanden en vervolgens over voldoende kennis, middelen en mogelijkheden beschikken om daartegen op te komen, zo nodig in rechte. Juist dat is problematisch: de belangenbehartiger is immers ingeschakeld omdat het slachtoffer niet in staat is zijn of haar belangen zelfstandig te behartigen. Veelal beschikt het slachtoffer bovendien niet over de juridische kennis en vaardigheden die nodig zijn om de belangenbehartiger ter verantwoording te roepen. Als de professionele ondergrens pas in de rechtszaal kan worden vastgesteld, komt de bescherming voor het slachtoffer bovendien te laat. Nodig is meer houvast vooraf en minder correctie achteraf.

Zelfregulering bereikt niet de gehele markt

De LSA onderschrijft het belang van zelfregulering en geeft hier zelf al bijna 37 jaar in de praktijk invulling aan. Zelfregulering bindt echter alleen degenen die zich daaraan onderwerpen. Een belangenbehartiger kan ervoor kiezen zich niet aan te sluiten en zich daarmee onttrekken aan opleidingseisen, audits, klachtenregelingen en tuchtrecht. Verdere versterking van vrijwillige zelfregulering lost dit probleem niet op. Zij leidt er vooral toe dat gereguleerde partijen aan steeds hogere eisen voldoen, terwijl partijen over wie juist zorgen bestaan buiten bereik blijven. Zelfregulering kan wettelijke regulering ondersteunen, maar niet vervangen.

Breed draagvlak voor regulering

Binnen de letselschadebranche bestaat breed draagvlak voor het opnemen van een deskundigheids-vereiste in artikel 6:96 BW. Het hierover onder de vlag van De Letselschade Raad uitgebrachte pamflet is ondertekend door onder meer de LSA, de ANWB, Slachtofferhulp Nederland, het Verbond van Verzekeraars en verschillende beroeps- en brancheorganisaties.

---

[2] De gepubliceerde rechtspraak laat daarvan voorbeelden zien. Bijvoorbeeld een ongereguleerde belangenbehartiger die bij de aansprakelijke partij een uurtarief van € 300,- excl. BTW in rekening bracht en daarnaast het slachtoffer (onder bewind) had verplicht 30% van de schadevergoeding af te dragen ECLI:NLRBOBR:2021:220.

vereniging van
letselschade advocaten.

verenging van
letselschade advocaten

secretariaat:
postbus 21
3940 AA Doorn

0343 420 412
secretariaat@lsa.nl
www.lsa.nl

kvk: 40536580

Dat de staatssecretaris ondanks dit brede draagvlak geen nader onderzoek wil doen en daarbij mede verwijst naar beperkte ambtelijke capaciteit, acht de LSA niet overtuigend. Juist wanneer zoveel verschillende partijen een mogelijke oplossing ondersteunen, behoort de overheid deze serieus te onderzoeken. Het betreft juridisch een overzichtelijke aanpassing van art. 6:96 BW, die partijen in de praktijk vermoedelijk meer handvatten geeft om misstanden tegen te gaan.

Verzoek aan de Kamer
Hoewel een regeling via art. 6:96 BW breed wordt gedragen, pleit de LSA primair voor regulering van de beroepsuitoefening. Een wettelijke vergoedingsregeling kan daarop een waardevolle aanvulling vormen, maar biedt op zichzelf onvoldoende waarborgen voor de kwaliteit van de belangenbehartiging.

De LSA verzoekt u de staatssecretaris tijdens het commissiedebat op te roepen de beslissing om af te zien van regulering te heroverwegen, mede in het licht van de inmiddels gepubliceerde rechtspraak.

De LSA bepleit geen monopolie voor advocaten. Regulering moet beroepsneutraal zijn en ruimte laten voor verschillende vormen van deskundige belangenbehartiging. Maar wie tegen betaling een kwetsbaar slachtoffer bijstaat in een juridisch, medisch en financieel complex traject, moet aantoonbaar deskundig, betrouwbaar, transparant en toetsbaar zijn.

Slachtofferbescherming begint niet bij correctie achteraf, maar bij kwaliteit vooraf.

Hoogachtend,
Namens het bestuur van de Vereniging van Letselschade Advocaten,

Mr. S.M.P. van Reedt Dortland